

Kelly Moran

In dit moment

Wildflower Summer

A.W. Bruna Uitgevers

1

Terwijl haar ribben het uitschreeuwden van de helse pijn, en het bloed uit haar neus en lip drupte, met een rechteroog dat zo opgezwollen was dat het bijna dichtzat, strompelde Amy Tarcher door de ijzeren poort van Cattenach Ranch het land van haar beste vriendin op. Haar benen waren verkrampt en konden haar nauwelijks nog dragen, en haar evenwicht was helemaal in de war doordat ze zo duizelig was. Los grind op de met bakstenen geplaveide oprijlaan knarste onder haar schuifelende slippers, maar die waren het enige wat ze zo snel had weten aan te trekken toen ze haar huis uit was gevluht.

Amy's eigen piepkleine huis stond in een ouder deel van het dorp, dicht bij het gedeelte van Olivia's uitgestrekte ranch dat ver van de boerderij lag. Wat betekende dat ze op een of andere manier vijf kilometer had gelopen om hier te komen. Haar auto was geen optie geweest. Voordat haar echtgenoot gestoord was geworden en haar in deze bont en blauwe toestand had gebracht, had hij haar banden lekgestoken, haar mobiele telefoon stukgegooid en haar fotografieapparatuur met een hamer vernield. Dat had bijna meer pijn gedaan dan de aframmeling die hij haar had gegeven.

Het einde was in zicht, en ze dwong haar voeten om te blijven bewegen, terwijl ze zich als een dronken slak over de oprijlaan voortbewoog. Ze kneep haar ogen een beetje

dicht tegen de felle zon en keek naar het houten huis van twee verdiepingen recht voor haar, en vervolgens naar het land. Het was midden op de dag, dus zou er niemand in het grote huis aanwezig zijn behalve Olivia's tante Mae misschien. Toen Amy dichterbij kwam, sloeg ze af naar rechts en richtte zich op de schuren. Er waren er drie, en ze stonden naast elkaar.

Haar redding.

Vochtig gras ruiste rond haar voeten en populieren zwaaiden in de lichte bries. De geur van hooi en aarde hing in de lucht, zo vertrouwd dat ze wel zou willen huilen. Het vroege voorjaar had aangename temperaturen gebracht, maar het lukte haar maar niet om warm te worden. Waarschijnlijk nooit meer.

Door de pijn heen bleef ze steeds maar tegen zichzelf herhalen dat het nu genoeg was. Ze was er klaar mee. Zodra ze ertoe in staat was zou ze een scheiding aanvragen van Chris en haar achternaam terugveranderen in Woods. Een gevoel van afwijzing en schaamte stroomde door haar aderen en vermengde zich met rode bloedcellen. Maar dat was niets nieuws. Deze keer zou ze er echter iets aan doen.

Eindelijk. Ze had het gehaald.

Op het randje van instorten en met verkrampte spieren leunde ze tegen de ingang van de eerste schuur. De opluchting was als een bloemknopje in haar pijnlijke borst. De laaddeuren aan de voor- en achterkant stonden open en zonlicht drong door tot een lang smal pad met de paardenboxen aan weerszijden. Haar beste vriendin Olivia stond helemaal aan de andere kant van het middenpad op een klembord te kijken. Haar rode haar zat in een paardenstaart, en haar tengere gestalte was gehuld in een nauwsluitende spijkerbroek en een strak flanellen overhemd. Amy had nog nooit zoiets moois gezien in haar hele armzalige leven.

‘Liv?’ Ze schraapte haar keel omdat ze schor was, en probeerde het nog eens. ‘Liv, ik heb hulp nodig.’ Haar gezicht moest meer opgezwollen zijn dan ze dacht, want ze sprak onduidelijk.

Olivia’s hoofd draaide met een ruk haar kant op. ‘O, mijn god. Amy? Wat is er gebeurd?’ Het klembord kletterde op de grond.

Amy strompelde naar voren en ze ontmoetten elkaar in het midden, waar ze in een pijnlijk hoopje op de aarden grond in elkaar zeeg. Haar ribben jammerden uit protest. ‘Chris...’

Olivia ging naast haar zitten en legde voorzichtig Amy’s hoofd op haar schoot, waarbij ze teder het warrige haar uit haar gezicht streek.

Amy deed haar ogen dicht bij de troostende aanraking. ‘Beetje... toegetakeld.’

‘Heeft Chris dit gedaan?’

Ze knikte, niet in staat tot veel meer.

Olivia haakte een walkietalkie los van haar riem en praatte erin. ‘Nakos?’ De razende kreet waarmee ze de voorman opriep knalde door de verder stille ruimte. ‘Je moet hierheen komen. Nu.’ Ze wierp een blik op Amy. ‘Hij is met Nate in de zuidelijke weide het hek aan het repareren. Het duurt een minuut of twintig voor ze terug kunnen zijn. Waarom heb je me niet gebeld?’

‘Kon niet. Hij... heeft mijn... telefoon vernield. En mijn auto.’

‘Jezus, Amy. Ben je hierheen komen lopen?’ Ze was te moe en had te veel pijn om nog eens te knikken, maar Olivia moest de hint hebben begrepen want ze bracht de radio voor de tweede keer omhoog. ‘Ik zal tante Mae dokter Hank laten bellen. En Rip.’

De sheriff. Ja, goed idee.

Maar voordat Olivia een geluid kon uitbrengen, klonk er een galmende klik, en Amy's hart sloeg over bij het veelbetekenende geluid van een pistoolhaan die werd gespannen. Vanachter Olivia verscheen er een flits van metaal dat tegen haar slaap werd gedrukt.

Het enige wat Amy kon onderscheiden in haar liggende positie was een broekspijp, maar door de zure stank van bier wist ze dat haar echtgenoot had besloten haar hierheen te volgen.

Chris waggelde op zijn benen en kwam vol in het zicht naast hen staan. 'Geef die walkietalkie hier, bitch.'

Amy zag Olivia's grote blauwe ogen nog groter worden toen ze de radio met trillende hand over haar schouder aan Chris gaf. Olivia wendde haar ogen geen moment van haar af, en er lag een blik van 'o, shit' in.

Hij gooide het apparaat op de grond, stampte het aan stukken en schopte de brokstukken weg. De paarden hinkten en snoven, waardoor de geur van hooi en vacht oprees in een wolk van stofdeeltjes.

O god, dit gebeurde toch niet echt? Het... kon gewoon niet. Zelfs zij kon niet zoveel pech hebben. Ze had moeten proberen de grote weg te blijven volgen naar het politiebureau in plaats van naar de ranch te gaan. Nu had ze haar eigen rotzooi hierheen gebracht.

Vanuit haar ooghoek zag ze een flits van het witte haar van tante Mae, die in de deuropening achter Chris was verschenen. Mae schatte de situatie snel in en dook toen weer weg voordat Chris kans had gehad om zich om te draaien en haar op te merken.

Dank u wel, Lieve Heer. Tante Mae kon hulp gaan halen.

Amy deed heel even haar ogen dicht, en ze werd bijna verteerd door de bedwelmende aantrekkingskracht van de bewusteloosheid. Maar ze moest haar echtgenoot bij haar

vriendin weg zien te krijgen. Hij was duidelijk laddersat, nog erger dan een paar uur geleden, en het was niet te voorstellen wat hij zou doen.

Toen ze haar oogleden ophief, had Chris zijn vieze cowboyhoed afgedaan en was hij op zijn hoofd aan het krabben met de kolf van zijn pistool.

‘Laat Liv gaan. Ze heeft niets gedaan. Je bent...’ Verdorie, praten deed pijn. ‘Je wilt mij hebben, niet haar.’

Hij zette zijn hoed weer op en richtte het 9mm-pistool op de grond. ‘Jij hebt ons in deze puinhoop gebracht, egoïstische slet die je bent. Moet je jezelf nou zien. Zonde van de zuurstof. Volkomen nutteloos.’

Niets wat ze niet al eerder had gehoord. Wel duizend keer. Toch stak het elke keer weer.

Zijn joggingbroek was vuil en zijn sweatshirt was er al niet veel beter aan toe. Ze vroeg zich af waar hij in godsnaam naartoe was gegaan nadat hij haar als een ellendig hoopje thuis op de vloer had achtergelaten. Hij had een dun lijf, heel pezig, en een mager gezicht waar zelden een scheermes overheen ging. Toen ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet, drie jaar geleden, had ze hem stiekem wel stoer gevonden, maar als ze nu zijn vettige bruine haarslierten en zijn bloeddoorlopen ogen zag, had ze geen flauw idee wat ze ooit in hem had gezien.

Hij lachte schamper en spuugde op de grond. ‘Ik zou je nog wat meer moeten straffen op een manier die je nooit meer vergeet. Maar mijn ballen verschrompelen al bij de gedachte om tussen je benen te kruipen. Die klap had je verdiend, en nog wel meer ook. Al een hele tijd, dik wijf.’

Ze had niet gedacht dat ze nog meer schaamte zou kunnen voelen bij wat ze al voelde, maar toch begonnen haar wangen te prikken van vernedering. Olivia beefde tegen haar aan en Amy zou het niet overleven als haar iets zou

overkomen. Ze moest hem zien af te leiden, en ze probeerde de energie te verzamelen voor een nieuwe poging hem tot rede te brengen.

Er stapte iemand de ingang in die een pistool op Chris' rug richtte. Een spijkerbroek en een zwart T-shirt strak om het lijf van een... reus van een vent. Dikke gespierde armen met sleeves van tatoeages hielden het pistool vast alsof het een verlengstuk van hem was. Onder zijn zwarte honkbalpet leek hij kaal, maar zijn kaken waren donker van een lichtbruine stoppelbaard. Goudkleurige ogen richtten zich even op Olivia, langs Amy, en toen meteen weer op Chris.

Goeie genade. Dit moest Nate zijn. De soldaat die een paar weken geleden bij Olivia aan de deur was verschenen. Hij had Justins 'Als je dit leest'-brief aan Olivia afgeleverd zodat ze de laatste woorden van haar broer kon lezen. Amy had de man nooit ontmoet, maar hij had samen met Justin in het leger gezeten en was erbij geweest toen Justin stierf. En Olivia had niet gelogen toen ze Amy over hem had verteld. Die man was een bolwerk van testosteron en spieren.

Stilletjes sloop hij dichterbij tot ze nog maar een paar meter van elkaar waren verwijderd.

Er klonk geschraap van voetstappen achter haar. 'Laat zakken, Chris.'

Nakos Hunt. Goddank. Amy zou die lage stem uit duizenden herkennen.

Chris kromp ineen en hij duwde de loop weer tegen Olivia's voorhoofd. Ze deed haar ogen met een jammerkreet dicht, en er gleed een traan over haar te bleke wang.

Nee! Niet Liv. Amy's luchtpijp werd dichtgeknepen door paniek.

Nate richtte zijn revolver een fractie hoger en ondersteunde de onderkant met zijn andere hand. In zijn ogen

lag een berekenende blik. ‘Hij zei: laat zakken.’

Chris draaide zijn hoofd om en stommelde opzij. ‘Wie ben jij?’

‘Laat het wapen zakken, anders kom je er nooit achter.’

Nakos’ laarzen zoefden over de aarde tot hij halt hield bij Amy’s hoofd, en de twee mannen dreven Chris in het nauw. Nakos had een geweer vast, maar het leek erop dat hij het initiatief aan Nate overliet.

‘Dit is een privékwestie.’ Chris duwde het gmm-pistool zo hard tegen Olivia’s voorhoofd dat haar hoofd achteroverknakte.

Scherp zoog Amy lucht naar binnen en ze trilde. Olivia’s panische blik ontmoette die van haar.

Het koude zweet brak haar uit en haar hart begon zo snel te kloppen dat ze dacht dat ze een hartaanval zou krijgen.

Hoewel hij geen spier vertrok, zag Nate eruit alsof hij elk moment kon knappen. ‘Privé is hoe je gevangeniscel eruit zal zien. Laat zakken. Nu.’

Als Olivia niet zo hoog had opgegeven van de voormalige soldaat zou Amy al van angst zijn weggedoken bij de toon van zijn stem. Beheerst. Dodelijk. En hij duldde geen tegenspraak.

Nakos en Nate wisselden wat zinnnetjes uit die Amy niet kon volgen. Het bleef even stil en toen vroeg Nate: ‘Weet je het zeker?’

‘Absoluut.’

‘Wat krijgen we nou?’ Chris draaide zich om, en liet de loop wegschieten van Olivia.

Nate knikte één keer alsof hij op precies zo’n opening had gewacht. ‘Olivia, schatje. Niet bewegen.’

Het geluid van een pistoolschot weergalmde door de lucht. Amy schrok zo dat haar hart wild in haar keel klopte, en Olivia gooide zich woest achterover.

Er klonk gehinnik. Hoeven stampten op de aarde in de boxen.

Het begrip ‘doodsangst’ kreeg een heel nieuwe betekenis voor haar toen Amy met een ruk haar hoofd omdraaide. Ze negeerde de pijn en keek in de richting van Nakos. Samen met Olivia was hij al sinds groep vijf Amy’s beste vriend. Gelukkig leek hij ongedeerd. Maar hoe was het met Olivia? Amy draaide haar hoofd nog eens, nu de andere kant op. Ze zuchtte heel even. Ook niet gewond.

En toen drong het tot Amy door wat er was gebeurd. Nate had het schot afgevuurd en zo de rand van Chris’ bruine cowboyhoed geraakt, waardoor die van zijn hoofd was gevlogen.

Chris wankelde en liet het wapen vallen.

Bliksemsnel liep Nate naar voren, stak zijn revolver in zijn heupband en beukte Chris met zijn gezicht naar voren op de grond. Met een knie tussen zijn schouders en een stevige hand op zijn nek schopte Nate het pistool verder van hen weg.

Hij richtte met een ruk zijn aandacht op Olivia. ‘Heeft hij je pijn gedaan?’ Hij speurde haar met zijn ogen af op verwondingen, alsof hij ter plekke zou sterven als hij die zou aantreffen.

Ze schudde een paar keer haar hoofd, en de tranen lieten sporen achter op haar wangen. Ze liet haar blik zakken naar Amy. ‘Maar zij is er wel slecht aan toe.’

Amy deed haar mond open om haar beste vriendin gerust te stellen, maar Nakos legde zijn geweer naast zich neer en hurkte naast haar. Vertrouwde nachtzwarte ogen speurden haar gezicht af met een vurige bezorgdheid. Zijn donkere huid werd steeds bleker naarmate hij langer staarde. Met tot een frons samengetrokken wenkbrauwen en gespannen kaken stak hij een bevende hand naar haar

uit, maar trok die snel weer terug.

‘Je hebt er wel beter uitgezien, Ames.’ Ze bezweek bijna bij het horen van de spanning die zijn stem deed kraken.

Ze probeerde te glimlachen, maar daardoor ging de wond op haar lip weer open, zodat het bloed over haar kin druppelde.

Paniek en afgrijzen verdrongen de ongerustheid in zijn ogen. Hij keek over zijn schouder.

‘Mae!’ Nakos liet zijn handen over Amy’s armen en benen gaan. ‘Denk je dat er iets gebroken is?’

Ze deed haar best haar gezicht niet te vertrekken van pijn, schudde haar hoofd en deed haar ogen dicht. Elke ademteug was als een scherpe steek in haar longen en de zijkant van haar gezicht bonsde. Het adrenalinegehalte in haar bloed zakte nu ze veilig was, nu haar vrienden oké waren, en daardoor welden er tranen op en begon haar lichaam te trillen. Heftige stuiptrekkingen deden haar ledematen schokken.

‘Dokter Hank is er.’ Tante Mae rende de schuur in, speurde snel haar omgeving af en knielde naast Nakos neer. ‘Rip komt er ook net aan. We gaan je er weer helemaal bovenop brengen, lieveling.’

Dat betwijfelde Amy. Haar leven was al veel eerder dan vandaag richting de verdommenis afgedelen. Daar viel niets meer aan te repareren. Maar ze waardeerde de vriendelijkheid in de blauwe ogen van de oudere vrouw. Ze was altijd heel aardig geweest tegen Amy.

‘Help me overeind!’ zei Chris kronkelend, maar het leverde hem niks op, al die inspanning.

Nate duwde zijn knieën steviger tegen Chris’ ruggengraat. ‘Als je ooit nog je benen wilt gebruiken, hou je je bek dicht en blijf je stilliggen.’

Hank kwam binnen met een dokterstas uit 1900 en met één hand op haar heup. Ze was een vrouw van negentig kilo

en van rond de vijftig, met zwart haar tot aan haar billen. ‘Kom, geef die meid even de ruimte.’ Ze zette de tas neer, deed hem open, knielde aan de andere kant bij Amy en scheen met een zaklampje in haar ogen. ‘Ik neem aan dat die slappe zak van een man van je dit heeft gedaan? Waar heeft hij je geslagen en waarmee?’

‘Zijn vuisten.’ Amy had moeite om adem te halen en siste vanwege de steek van pijn die ze voelde. ‘Schopte tegen... mijn zij. Beukte op mijn gezicht.’

Naast haar gromde Nakos diep in zijn keel en verstijfde.

‘Niet op je rug of je nek? Ben je ook nog gevallen?’

‘Nee.’ Amy deed haar ogen dicht, te moe om ze open te houden. De duizeligheid dreigde haar op te slokken, en haar maag maakte een koprol.

‘Er moet een ambulance voor haar komen.’ Nates stem bevatte niet de emotie van die van Nakos, maar uit de scherpe manier waarop hij het zei, bleek zijn ongerustheid. De arme kerel wist niet hoe geïsoleerd deze contreien waren. Je ging alleen maar naar de spoedeisende hulp als er een ledemaat was afgehakt of als er geen hartslag was.

‘Het dichtstbijzijnde ziekenhuis is in Casper. We regelen het zelf.’ Hank zuchtte. ‘Olivia, heb jij een kamer voor haar in het grote huis? Ik moet haar beter kunnen onderzoeken.’

‘Ja. We kunnen haar in een van de logeerkamers onderbrengen.’

‘Oké.’ Hanks voeten schuifelden toen ze opstond. ‘Nakos?’

Amy deed haar ogen weer open, en hun stemmen waren niet langer geroezemoes in de verte.

‘Ja, ik heb haar.’ Nakos keek haar aan met een zweem van een glimlach, alsof zij degene was die gerustgesteld moest worden. Met een arm voorzichtig onder haar knieën en een achter haar rug tilde hij haar zachtjes op en wiegde haar tegen zijn borst alsof ze van glas was.

Ondanks het feit dat hij zo voorzichtig deed, voelde ze aan alle kanten een helse pijn, ze slaakte een gil en jammerde.

Hij verstijfde. Hij keek haar smekend en wanhopig aan. 'Het spijt me. Ik zal langzaam lopen.'

Mijn god, wat was het toch een goede vent. Haar luchtpijp werd dichtgeknepen door emotie, en ze legde haar hoofd tegen zijn harde borstspieren. Zijn flanellen overhemd was warm en rook naar hem, naar aarde en zon.

Rip kwam hinkend de schuur binnen, trekkend met het been dat gewond was geraakt bij Operatie Desert Storm. Zijn hangsnor en zijn bruine politie-uniform pasten niet bij elkaar, en hij streek over zijn dunner wordende bruine haar. 'Excuses voor de vertraging. De Hendersons hadden besloten dat het een goed idee was om hun minibusje in de greppel bij de Garrisons te zetten en ondertussen nog een postbus uit de grond te rukken.' Hij keek van Nate naar Chris naar Amy in Nakos' armen, en ten slotte naar Olivia. 'Ziet ernaar uit dat jullie de boel onder controle hebben.'

'Ik breng Ames naar het huis.' Nakos beende naar buiten, met Amy slap in zijn armen en tante Mae en Hank op zijn hielen.

Ze had een vaag besef van hoe ze over de binnenplaats zweefde, door het huis, en hoe hij een trap op liep waarna haar rug werd ondersteund door zachte dekens en het veilige gevoel van zweven verdween. De stevige, warme, troostende armen die haar hadden vastgehouden, gleden bij haar vandaan.

Plotseling, en zonder dat ze er ook maar iets over te zeggen had, kwamen de gebeurtenissen van vandaag met een klap bij haar binnen en werden als een steen op haar maag. Een vuist tegen haar wang en het ploppende geluid dat erop volgde. Nog eentje tegen haar mond en de kopersmaak van

het bloed dat haar tong bedekte. Een laars tegen haar ribben, die de adem uit haar longen wegnam. Het geschreeuw. De stank van gistende, zure alcohol.

Beklemming en angst klauwden zich een weg omhoog door haar luchtpijp en benamen haar de adem. Bevend deed ze haar ogen met een ruk open en klemde zich vast aan Nakos' mouw. 'Laat me niet los... Alsjeblieft, Nakos. Laat me niet los.'

'Hé, het is al goed.' Hij liet een heup zakken om naast haar op het bed te gaan zitten.

Er maakte zich een snik los uit haar borst, en ze zou zichzelf erom hebben gehaat als ze bij haar volle verstand was geweest. Ze had gewoon... behoefte aan hem. Om wat voor reden dan ook had ze alleen behoefte aan hem. De stoïcijnse, soms peinzende man die nog voor een rijdende trein zou gaan staan als het betekende dat Olivia en zij daardoor veilig zouden zijn. De verlegen jongen die een man was geworden en die haar net zo vertrouwd was als de lucht.

Hij gaf een rukje met zijn kin over zijn schouder. 'Geef ons even een ogenblik alleen.' Toen de deur dichtging achter tante Mae en Hank, richtte hij zijn aandacht weer op Amy. 'Sst. Ik heb je vast. Je bent veilig.' Hij boog zich over haar heen zonder dat hij haar ergens raakte, behalve met zijn warme lippen die tegen haar voorhoofd drukten. 'Sst,' mompelde hij weer tegen haar huid.

Ze begon harder te snikken. Haar ribben deden nu echt zeer, en haar tranen brandden in de sneeën op haar gezicht.

Hij verstrengelde zijn bevende handen met de lokken bij haar slapen. 'Gooi het er maar uit. Toe maar, we zijn alleen. Laat het maar gaan.'

En dat was genoeg om haar angst te sussen. Zijn troostende stem, zijn tedere aanraking, zijn geur die haar neus vulde en haar omringde.

Ze ademde voorzichtig uit en herpakte zich. ‘Het spijt me.’

‘*Hihcebe*, Ames. Je hoeft je niet te verontschuldigen.’ Hij hief zijn hoofd op, en hoewel ze droog waren, waren zijn ogen roodomrand alsof hij zelf ook tegen de emoties had gevochten. Hij zette zijn gebruikelijke zwarte stetson af, waardoor er schouderlange ravenzwarte lokken zichtbaar werden die samengebonden waren in een lage paardenstaart. Hij legde de hoed weg en duwde zijn duim en wijsvinger tegen zijn oogkassen. ‘Die angstaanjagende situatie heeft me tien jaar van mijn leven gekost.’

‘Ik voel me alweer goed,’ fluisterde ze, in een poging hem gerust te stellen terwijl het schuldgevoel haar dreigde op te slokken.

Hij schudde zijn hoofd alsof hij haar niet geloofde, en keek haar indringend aan met een dierlijke angst die grensde aan wanhoop. ‘Heeft hij...’ Hij blafte een geluid van wanhoop en greep zijn buik vast. ‘Heeft hij... je verder nog iets aangedaan? Heeft hij je... op andere manieren verwond?’

O, god. ‘Nee. Hij heeft alleen zijn vuisten gebruikt.’ Alsof dat niet erg was. Maar ze wilde het beeld van mogelijk seksueel geweld meteen uit Nakos’ hoofd wissen. ‘Echt waar. Verder niets.’

Hij knikte zo hevig dat ze dacht dat zijn hoofd nog van zijn nek zou rollen. Toen liet hij voorzichtig zijn voorhoofd tegen dat van haar zakken en kneep zijn ogen dicht. ‘Wat is er gebeurd? Vertel het me alsjeblieft.’

Hem kennende was de enige manier waarop hij tot rust zou komen als hij de details kende zodat zijn geest niet de hiaten in zou gaan vullen. Daar kon ze hem in elk geval wel mee helpen. ‘We hadden ruzie over geld. Hij wilde mijn camera-apparatuur verkopen om rekeningen te betalen, maar

ik zei nee. Hij... ging door het lint. Ik ben hierheen gelopen en nu ben ik oké. Alles is goed.'

Hemel, wat bleek ze overtuigend te kunnen liegen.

Hij ging rechtop zitten en liet zijn iets rustigere blik over haar lichaam gaan. Hij keek even achterom en toen weer naar haar. 'Is dat de waarheid?'

'Ja.' Afgezien van het gedeelte dat het goed ging met haar.

'Hoe lang doet hij je dit al aan?' Een spier in zijn brede, sterke kaak vertrok. 'Ik kan me niet herinneren dat ik je ooit eerder gewond heb gezien.'

'Eerste keer.' Ze was dan misschien uitgerangeerd, met een toekomst zo saai dat hij wel in zwart-wit leek, maar mishandeling ging ze niet tolereren. 'Eerlijk waar. De eerste keer.'

Nog een knik, en hij keek weer naar de deur.

En toen drong het besef plotseling tot haar door. Een pijnlijk besef. Hij was al verliefd op Olivia sinds ze tieners waren. Amy was niet de enige op wie een pistool gericht was geweest. Nakos moest helemaal gek van bezorgdheid zijn om Olivia, en al zijn instincten moesten hem toeschreeuwen dat hij bij háár moest gaan kijken.

Hoewel haar schouders zakten en een maar al te vertrouwde leegte haar borstkas vulde, deed Amy wat ze altijd had gedaan: ze aanvaardde de realiteit en negerde de eenzaamheid. 'Ga maar. Met mij is alles goed. Bedankt dat je me hebt geholpen.'

Ze ging niet weer huilen. Dat vertikte ze.

'Weet je het zeker?' Hij keek haar een ogenblik onderzoekend aan. 'De dokter moet echt even goed naar je kijken.'

'Ik weet het zeker. Ga maar.'

En natuurlijk deed hij dat, zonder verder nog tegen te stribbelen.